

Zdálo se mi že jsem na počátku cesty
Že rozumím kvetoucí růži

Protože růže je růže
A když mi bylo to tajemství nablízku
Cosi ve mně utichlo, oněměla jsem
„Nic není“ zaznělo prostorem

Ta slova měla barvu nachu
A já jsem se rozpomněla
Že svět povstal z ohně
Už není třeba slov
I když jsme přečetli znaky
I když jsme rozluštili písmo
I když jsme odhalili znamení
Nezbývá než mlčet

„Řád, který si naše mysl představuje
je jako síť ,nebo žebřík,
který se staví proto,
aby bylo možno něčeho dosáhnout.
Jakmile však toho bylo dosaženo
je třeba žebřík odhodit
protože se ukáže, že sice posloužil,
ale neměl smysl.
Jediné pravdy, které k něčemu jsou, jsou nástroje,
které je třeba po použití odhodit.“

„Někdejší růže je tu už jen co jméno,
jen pouhá jména držíme ve své moci“